

a že proto, jsou-li žalováni, pokud se týče, je-li žaloba rozšířena proti nim v jejich vztahu k jinému podobně samostatnému jmění (totiž k jiné společnosti), má se věc tak, jakoby šlo o přístup nové osoby do sporu jako strany vedle dřívější strany, což ovšem není jen změnou žaloby podle § 235 c. ř. s., o níž v onom sporu šlo. Z právního názoru o samostatnosti společenského jmění a o různosti právního postavení společníků, jednají-li jen ve vztahu k němu aneb ve vztahu k ostatní své právní osobnosti, plyne též v rozhodnutí čís. 4827 vyřčená možnost samostatného závazku společníků založeného tím, že spolu podepsali směnku nejen za veřejnou obchodní společnost, nýbrž i jako její přijatelé osobně. Pro otázku, kdo jest ve sporu veřejné obchodní společnosti stranou, neplyne z toho nic. Rovněž neplyne nic pro ni z rozh. čís. 6594. Mluví-li se tam o způsobilosti veřejné obchodní společnosti, by žalovala nebo byla žalována, tedy byla stranou ve sporu, lze tomu i tu rozuměti jen ve smyslu shora objasněném porovnáním obdoby čl. 111 s čl. 15 obch. zák. Jinak zdůrazňuje posléze citované rozhodnutí jen právní názor, že veřejná obchodní společnost (roz. společníci jednající se vztahem k jejímu samostatnému jmění) nemohou vládnouti jměním, jež není částí jejího jmění, nýbrž jest částí jmění některého ze společníků. Důvody, z nichž rekursní soud neuznal námitku zahájené věci za odůvodněnou, tudíž neobstojí. Bylo proto obnoviti usnesení prvního soudu, vyhovující námitce zahájeného sporu se zřetelem ke sporu zahájenému pod sp. zn. Ck III 143/28. Tím pozbyla otázka, pokud by táž námitka byla odůvodněna též se zřetelem ke sporu zahájenému pod sp. zn. Ck III 353/27 věcného významu. Bez významu pro rozřešení otázky zahájené rozepře jest i okolnost, že žalobce doplnil skutkový základ nové žaloby přednesem, že usnesení o přikázání zažalované pohledávky bylo zrušeno, neboť tím se nemění nic ani na právním důvodu žaloby ani na jejím předmětu, by žalovaní zapravili nedoplatek kupní ceny, nýbrž jest jím jen předem čeleno námitce proti oprávnění k žalobě.

Čís. 9242.

Nabyli-li vlastnictví k zabavené věci nebo její držbu třetí osoba, jež není ochotna dovoliti, by bylo v exekuci pokračováno, nezbyvá vymáhajícímu věřiteli než, aby své zástavní právo na zabavené věci uplatnil žalobou podle § 466 obč. zák. (pokud se týče i podle nařízení ze dne 19. září 1860, čís. 212 ř. zák.) a pak v exekuci pokračoval. Navrhl-li přímo pokračování v exekuci a první soud jeho návrhu vyhověl, jest oprávněn k rekursu i dlužník, třebaš sám přivodil stav věci, pro který pokládá postup prvního soudu za nezákonný.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R I 577/29.)

Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v prodejovém řízení ohledně pokladny dne 5. srpna 1926 pro vymáhajícího věřitele exekučně zabavené, a uložil firmě Rudolf

P., která pokladnu koupila při koupi továrny z jara 1928, že jest povinna trpěti, by pokladna, v jejím držení se nalézající, byla ve veřejné exekuční dražbě prodána. Re k u r s n í s o u d zamítl návrh vymáhajícího věřitele. D ů v o d y: Převedel-li dlužník vlastnictví k zastavené věci na jinou osobu v době zastavení, může podle § 466 obč. zák. nejprve své osobní právo proti dlužníku uplatňovati a pohledávati pak uspokojení ze zastavené věci. Náleží mu tedy v tomto směru právo volby. Chce-li však vymáhající věřitel hledati uspokojení ze zabavené věci samé, nemůže toho dosáhnouti jinak, než že vystoupí proti této třetí osobě žalobou; neboť jiným způsobem své zástavní právo podle platných zákonných předpisů uskutečniti nemůže, než pořadem práva. To platí i pro případ exekučního řízení. Byly-li předměty, které mají býti exekučně prodány po zabavení, dlužníkem odevzdány do vlastnictví třetí osoby a jsou v jejím držení, nemůže proti původnímu dlužníku ani proti novému vlastníku býti pokračováno v exekuci, ale vymáhající věřitel musí proti tomuto ve smyslu § 466 obč. zák. a nař. min. sprav. ze dne 19. září 1860, čís. 212 ř. zák. dáti si své zástavní právo zjistiť, by proti němu jako nynějšímu povinnému mohl postupovati, neboť tento třetí není dlužníkem osobním, nýbrž ručí jen touto zastavenou věcí. Při posouzení, zda věc může býti proti novému vlastníku prodána soudně, když jí nabyt, nevěda o právu zástavním, přicházejí pak v úvahu ustanovení §§ 456 a 367 obč. zák. Vzhledem k tomu, co bylo shora uvedeno, nestačí pouhý návrh vymáhající strany na pokračování v exekuci na zabavenou pokladnu, jejíž vlastnictví nabyla osoba třetí, pokud se týče, která byla třetí osobě odevzdána a jest v jejím držení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs odepírá dlužníku neprávem oprávnění ke stížnosti proti rozhodnutí prvního soudu, poukazuje k tomu, že dlužník prý sám svým, nad to trestným, jednáním přivodil stav věci, pro který pokládá postup prvního soudu za nezákonný. Exekuční řízení musí jako každé soudní řízení odpovídati stavu věci a zákonu. Byl-li stav věci, pro který exekuční soud učinil opatření, přivoděn trestným činem dlužníka aneb jiné osoby, neocitli se títo proto mimo právní řád a nepozbyli ještě nároku na právní ochranu. Dopustil-li se tudíž dlužník prodejem zabavené věci snad trestného činu, nepozbyl tím práva, by bylo v exekučním řízení proti němu o této věci zahájeném postupováno podle zákona, by si do nezákonného postupu mohl stěžovati a by se domáhal náhrady útrat úspěšné stížnosti. Pokládal tudíž rekursní soud dlužníka právem za oprávněného k rekursu. Právem vyhověl i po věcné stránce jeho rekursu podanému spolu s firmou P. V exekučním řádu není výslovného předpisu, jak má soud postupovati, nabyla-li vlastnictví k zabavené věci nebo její držbu třetí osoba, jež není ochotna dovoliti, aby se v exekuci pokračovalo. Pro postup prvním soudem zvolený není v zákoně opory. Nezbyvá proto vymáhajícímu věřiteli, než, by své zástavní právo na

soudně zabavené věci uplatnil žalobou podle § 466 obč. zák. (pokud se týče i podle nař. z 19. září 1860, čís. 212 ř. zák. platného alespoň obdobou zajisté i pro movité věci) a pak v exekuci pokračoval. Správnosti tohoto názoru nasvědčují i praktické úvahy. Vedlo by jednak k nesrovnalostem, kdyby mělo být dovoleno, by proti bezelstnému nabyvateli zabavené věci přes ustanovení §§ 367 a 456 obč. zák. bylo pokračováno v exekuci snad i násilím. Provedení dražby zabavené věci, jež přešla do cizí moci, naráželo by na nepřekonatelné překážky, neboť nebylo by lze, by soud je dal odhadnouti (§ 275 ex. ř.), koupěchtiví si je prohlédli a kupitelé je ihned převzali (§ 278 ex. ř.).

Čís. 9243.

Okolnost, že jiná pojišťovna zahájila s vymáhající pojišťovnou t. zv. mezipokladenský spor podle § 66 nem. zák., není o sobě důvodem pro odklad exekuce, nanejvýš pro odklad exekuce podle § 42 čís. 4 ex. ř., nýbrž stává se jím teprve, když povinný podal z toho důvodu námitky proti exekučnímu nároku podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R I 585/29.)

Dlužník navrhl odklad exekuce vedené Zemědělskou nemocenskou pojišťovnou z důvodu, že nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze zahájila mezipokladenský spor ve smyslu § 66 zákona ze dne 30. března 1888 u zemské správy politické v Praze proti vymáhající straně, v němž jest spatřovati skutečnost zrušující, po případě zastavující nárok vymáhající strany. Soud první stolice návrhu vyhověl, vycházeje z názoru, že takováto žaloba může mít účinek zrušující nárok vymáhající strany proti straně povinné, prozatím na dobu, až bude po nahlédnutí do spisů, týkajících se tohoto mezipokladenského sporu, moci rozhodnouti o žádosti povinné strany o odklad exekuce samé. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce. Důvody: Rekursu do usnesení prvního soudu nelze upřít oprávněnost. Povinná strana přiložila k návrhu na odklad exekuce podací rubriku, z níž vysvítá, že nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců dne 13. listopadu 1928 učinila návrh u zemské správy politické v Praze na zahájení mezipokladenského sporu ve věci pojistných příspěvků za zaměstnance Josefa H-a. Již z návrhu samého však plyne, že nejde o skutečnost zrušující nebo zastavující nárok vymáhající strany, neboť žádost nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců v Praze jest žádostí třetí osoby a není doposud jisto a nebylo tvrzeno, zda žádost vůbec měla nebo bude mít úspěch. Pouhá žádost jest zá-
sahem třetí osoby, který o sobě nezrušuje ani nezastavuje nárok vymáhající strany. Z podací rubriky plyne, že se návrhováte-
lka odvolává na § 66 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. V tomto zákonném předpisu však jde o to, zda některé osobě, obci, korporaci atd. přísluší nárok na náhradu proti nemocenské pojišťovně podle řečeného zákona,